

שְׁגִיוֹנוֹת פֶּסַח יִשְׂרָאֵל תְּשִׁי"ז

מאמר זה הינו יתגובת-מרורי של אלדד על נסיגת צה"ל מחצי האי סיני – כחודש לפני מועד הכתיבה – ועל המצב המדוכדך ששרר אז. בסיום המאמר תובא הערת הרחבה ובה יפורטו עיקרי דברים על אודות 'מבצע סיני'.

מה שהחמץ

אילו הסתפקנו במצה יבשה.

אילו הסתפקנו במן.

אילו לא נתאווינו בשר ודגים משולחנות הגויים.

אילו לא החמצנו את השעה הגדולה אשר נפרשה לרגלינו –

אזי עולים היינו פסח זה עליית רגל ממש להר הבית.

אזי נוטלים היינו אבנים ממַרגלות סיני ומשקיעים אותן עמוק עמוק באדמת ההר בירושלים-של-אמת – אבני יסוד לבניין בית שלישי. (הערה 1)

ועתה שהחמצנו :

אין לנו לא סיני ולא הר הבית, ואף לא בשר ולא דגים לרוב.

והמצה היא מצה ומריבה.

ומהיין עולה טעמו של נפט.

ובלחמנו טעם דם בנים שנשפך לשוא.

והמרור – לא לזכר. הוא אוכלנו.

כי החמצנו. ...

שְׁגִיוֹן לִישְׂרָאֵל

על כן שְׁגִיוֹן לִישְׂרָאֵל הוא דבר פסח תְּשִׁי"ז, והחומץ בפה ורוב המרור.

כי על הגויים נבקש : שפוך חמתך.

כי על המצרים למיניהם נאמר : ידמו קָאבן במים אדירים, יישמדו לעדי עד ונספור עד אין ספור את מכותיהם.

אבל איך נעשה עם החמץ אשר חדר לתוך ימי גאולתנו?

איך נעשה עם הנגע אשר פשה בכל קירות ביתנו?

איך נעשה עם אויבים-מבית כי רבו?
אִי חוּזק הַיָּד אֲשֶׁר תּוֹצֵיאַת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׂבִדּוֹרְנוּ מִכָּל אֲרָצוֹת מִצְרַיִם, אֲשֶׁר תַּעֲקוּר
אוֹתָם מִמוֹשְׁבוֹתֵיהֶם לִיד סִירֵי הַבָּשָׂר?
אִי מֹשֶׁה אֲשֶׁר יִישַׁר עַקְמוּמֵיּוֹת מוֹחַ, אֲשֶׁר יִצְוֶה עַל אֲדָמָה לִפְעוֹר אֶת פִּיהָ?
הֵן בְּנִים טוֹבִים בְּנוּ, וְאֲדַמְתָּנוּ בְּרוּכַת אֶל-ל –
לְמָה עֲשִׂינוּ בְּאוֹשִׁים?
מִי יִקְהֶה שִׁנֵּי רִשְׁעִים?
מִי יִלְמַד חֲכָמָה לְבָנִים?
שְׂנוּכֵל שׁוֹב לּוֹמֵר שִׁירָה חֲדָשָׁה, וְהַלֵּל וְזַמְרָה.
הַלֵּל בְּכָל לֵב, הַלֵּל בְּכָל הַנְּשִׁמָּה.

~~~~~

הערת סיום:

הנה עיקרי דברים באשר ל'מבצע סיני':
בחודש אב תשט"ז (סוף יולי 1956) – הכריז נאצר על הלאמת תעלת סואץ שהופעלה
עד אז בידי חברה בריטית.
לאחר מפגש סודי בצרפת בין נציגים בכירים ביותר של בריטניה, צרפת וישראל,
הוחלט על פתיחת מתקפה מתואמת – 'מבצע מוסקטיר' בו הונחתו כוחות בריטיים
וצרפתים כדי לכבוש את מוצא התעלה ואת פורט סעיד, ו'מבצע סיני' לכיבוש חצי האי
סיני בידי צה"ל.
ביום כ"ד חשוון תשי"ז (29 באוקטובר 1956), הוצנח כוח ישראלי ליד מעבר המיתקלה,
וכוחות שריון ורגלים פרצו למדבר סיני. כעבור שבוע חנו כוחותינו בשרם א-שייך
בדרום, וברצועת עזה בצפון.
עם סיום המערכה הודיע בן-גוריון שהגבול הקודם עם מצרים מת, וש"לא נתבטל בפני
תקיפי עולם" (בנאום בכנסת), והכריז כי "יוטבת – המכנה טיראן – תשוב להיות
חלק ממלכות ישראל השלישית" (בדברי ברכה לכובשי שרם א-שייך).
עמדה זו החזיקה מעמד יממה אחת... למחרת – נוכח הלחץ הבין-לאומי – הסכים בן-
גוריון להוציא את הכוחות מסיני. כחודשיים וחצי לאחר היציאה למערכה הסתיים
'סיבוב הפרסה' של צה"ל במדבר, וכעבור חודשיים נוספים – במהלך אדר-ב' תשי"ז –
נסוגו חיילינו גם מרצועת עזה.

הערות

.1

אלדד נוקט בצירוף "ירושלים-של-אמת", כי כל השנים – עד שחרור ירושלים בתשכ"ז – הוא חזר והדגיש שירושלים האמיתית איננה בידינו, ואנו צופים אליה משכונות המגורים אשר ראוי להן להיקרא: 'פרברי ירושלים'.